

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatus S. Inquisitionis Hispaniarum Qualificatoris, Et
Olim Compluti Sacrae Theologiae Professoris. Opus
Theologicum, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attributis Divinis Vbertim Dissertitur ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quæst. 4. Vtrum cætera cuncta distincta à Deo, aut eorum aliqua
intrinsicè sint connexa cum ipso quoad suam aut existentiam, aut
quiditatuam veritatem. Et qua ratione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

distincta à suis intrinsicis attributis, imperfectiones præ se ferunt alienas à Deo. Iure ergo per quamdam æquivalentiam censendus est Deus illis oppositus quoad earum ficticiam quiditatem. Qualiter non est censendus opponi identitati fictitiæ hominis cum equo, & distinctiõni fictitiæ rationalitatis à risibilitate; quia istæ fictitiæ quiditates nullam Dei imperfectionem præ se ferunt; nec alius adest titulus, cur Deus illis oppositus sit censendus iuxta dicta proposit. 1.

Propositio 3.

98 Deus illis chymæris est oppositus naturâ suâ quoad earum existentiam conditionatam, quæ prout conditione existentes aliquam Deo imperfectionem adferrent. Cæteris vero secus.

Quia Deus omni propriæ imperfectioni est oppositus naturâ suâ. Cæteris autem quibusvis extremis nullam sibi imperfectionem adferentibus de suo oppositus non est, ut constat ex doctrinâ statutâ proposit. 1. Sic Deus huic obiecto conditionato suâ naturâ oppositus est, *Si Deus mihi promitteret divitias, non flaret promissis.* Fallumque subinde illud est, & chymæricum ab oppositione, quam Deus habet cum existentia conditionatâ eius, utpote inferente magnam imperfectionem ipsius. Huic verò obiecto Deus non est suâ naturâ oppositus, *Si frigus existeret, calefaceret.* Quia, licet illud falsum sit, & chymæricum ab oppositione, quam frigus habet cum productione caloris à se ipso oriundâ, eius tamen conditionata existentia casu, quod daretur, nullam imperfectionem Dei secum ferret. Et in cæteris pariter.

99 Quomodo autem cum negationibus earum chymærarum, quibus Deus aliquo ex prædictis modis oppositus est, non sit Deus connexus connectione prorsus intrinsicâ; sed tantum semiextrinsecâ, Proindeque ex eiusmodi oppositione nulla arguatur in Deo intrinsicæ connexio cum aliquo distincto à se, quæst. præced. circa finem expositum est.

QVÆSTIO IV.

Vivum cætera cuncta distincta Deo, aut eorum aliqua intrinsicè sunt connexa cum ipso quoad suam aut extrinsecam, aut quiditativam existentiam. Et qua ratione.

100 Quæstio hæc correlativa est secundæ. Ob id eam adiungo.

Propositio 1.

101 Omnis creatura possibilis quoad existentiam absolutam intrinsicè est connexa cum Deo.

Propositio est certè apud omnes. Probatur primò: quia nulla creatura potest existere sine Deo dante illi existentiam tum immediatè aut per se solùm, aut simul tum causâ creatâ, tum etiam mediatè, quando creatura fit à causâ crea-

tâ, quatenus à Deo ut primâ causâ omnis aliâ causa procedit proximè, vel remotè. Secundò: quia ex hypothesi, quòd Deus deficeret, manifestè nulla creatura absolutè existeret; nam sine Deo, ut dictum est, existere nequit. Quòd ipsum est, omnem creaturam intrinsicè connecti cum Deo quoad existentiam absolutam. Quomodo autem ratione huius connexionis ex creaturis existentibus veniat Deus cognoscendus tantum ut vnus, non verò ut trinus; tamen si connexio sit cum Deo, prout est à parte rei; alterius est considerationis. De qua suo loco.

Modò ex propositionis doctrinâ inferitur, multò potiori iure esse intrinsicè cum Deo connexum quoad existentiam absolutam omnem actum cognitionis, atque volitionis divinæ prout denominantem Deum aut cognoscentem, aut volentem; in quocunque demum consistat talis denominatio. De quo nullum est dubium.

Propositio 2.

103 Omnis creatura possibilis etiam quoad quiditatem est cum Deo connexa intrinsicè.

Hæc propositio conformis est communi Theologorum, ac Philosophorum consensui. Ei tamen se se opponunt Recentiores quidam, putantes, creaturas possibles quoad possibilitatem non intrinsicè, sed semiextrinsecè dumtaxat connecti cum Deo. Philosophantur namque de possibilitate creaturarum, ut nos de Dei potentiâ ad eas cauendas quæst. 2. philosophati sumus. Atque ita dicunt, uti Deus à quiditate creaturæ prout immuni à contradictione semiextrinsecè denominatur potens eam causare, ita ipsam creaturam à Deo prout habente virtutem ipsius causatiuam semiextrinsecè denominari possibilem, seu potentem existere. Unde inferunt, sicut Deus à quiditate creaturæ absolutus est, ita quiditatem creaturæ à Deo ipso absolutam esse. Cæterum illatio hæc bona non est, dato quod antecedens sit verum; de quo postmodum. Quia bene stare potest, denominationem possibilis in creatura semiextrinsecè desumi à Deo, & nihilominus quiditatem creaturæ intrinsicè connecti cum Deo, quemadmodum connectitur creaturæ existentia; tamen si hæc semiextrinsecè à Deo denominetur ipsi dissimilis.

104 Probatur ergo propositio ex doctrinâ demonstratâ in Phæto Scient. disput. 14. quæst. 4. proposit. 17. ubi ostensum est, omnem actum, & consequenter omnem respectum, seu relationem ex suo conceptu quiditativo cum quiditate sui subiecti, & sui termini connexam esse. Quia scilicet eo ipso, quod omnis relatio ex suo conceptu quiditativo sit relatio talis subiecti ad talem terminum præ alijs; neque hoc stare possit, quin tale subiectum, talisque terminus sint id ipsum, quod de suo sunt cum distinctione ab alijs; (nam aliàs & esset relatio ad ea extrema, ut ponitur, & non ad ea; quod est chymæricum); consequens est, ut omnis relatio essentialiter exposcat, ut tale subiectum, talisque terminus id ipsum sint, quod sunt, non aliud. Quod est, quiditatem omnis relationis cum quiditate sui subiecti, & sui termini intrinsicè connexam esse;

O Cam

Cum igitur omnis creatura prout absolutè existens intrinsecè sit connexa cum Deo, ut proposuit. 1. statum est: & consequenter entitati, sine identicè, atque adeò quidditati quædam relatio connexionis sit ad Deum ut ad terminum; necesse plane est, ut omnis creatura quoad quidditatem intrinsecè sit connexa cum quidditate Dei, subindeque & cum Dei existentia, cum qua ipsa Dei quidditas connexa est: atque ita cum Deo absolutè, ut propositio nostra fert.

105 Ex qua doctrinà vniuersaliter infertur, omnem creaturam connexam intrinsecè cum alià quoad suam absolutam existentiam, eo ipso esse quoque connexam intrinsecè quoad suam quidditatem cum quidditate illius. Hoc enim secundum ex illo primo sequitur necessariò.

106 Sed dicit aliquis. Multa extrema sunt inter se opposita quoad existentiam, quæ non sunt inter se opposita quoad quidditatem, atque adeò ex oppositione extremorum quoad existentiam oppositio eorundem quoad quidditatem non sequitur, ut est notissimum. Igitur neque ex connectione extremorum quoad existentiam sequitur eorundem connexio quoad quidditatem. Concesso antecedente; negatur consequentia. Quia ex connectione extremorum quoad existentiam, non quia connexio, sed quia quædam relatio est, infertur connexio eorundem quoad quidditatem iuxta dicta. Cumque oppositio quædam etiam relatio sit, ex eà quidem quoad existentiam connexio potius, quam oppositio, quoad quidditatem eorundem extremorum inferenda venit. Sed cum discrimine. Nam connexio quoad existentiam, utpote relatio intrinseca extremo connexo, ut supponimus, intrinsecam connexionem eiusdem quoad quidditatem cum quidditate alterius infert: oppositio verò quoad existentiam, utpote relatio semiextrinseca extremo opposito, qualis est semper, ut sæpe diximus, semiextrinsecam pariter infert connexionem eiusdem quoad quidditatem cum quidditate alterius.

107 Iam verò determinandum superest, vtrum possibilitas, siue denominatio possibilis in creaturâ sit ipsi penitus intrinseca, vel semiextrinseca desumpta ab entitate Dei. Dico, duplicem distinguî communiter possibilitatem creaturæ. Aliam primariam, seu radicalem, seu remotam consistentem in ipsâ quidditate creaturæ prout immuni à contradictione; & hæc intrinseca creaturæ est, eamdemque subinde connexionem intrinsecam habet cum Deo, quam habet quidditas creaturæ, cum qua re ipsa est prorsus idem. Aliam secundariam, seu proximam; & hæc semiextrinseca desumitur ab entitate Dei prout compote creaturam causate, semiextrinsecèque subinde connexa est cum ipso Deo. De quo plura in Pharo Scient. disput. 1. 1. quæst. 1.

108 Denique ex doctrinâ propositionis datæ infertur omnem adum cognitionis, atque etiam volitionis diuinæ prout denominantem Deum, aut cognoscentem, aut volentem, in quocumque demum consistat talis denominatio, intrinsecè pariter connecti cum ipso Deo quoad quidditatem, imo multo potiori iure, quam connectuntur creaturæ.

De quo, suppositis di-
cis, nullum pos-
test esse du-
bium.

Propositio 3.

109 Nulla pura negatio entis seu possibilis, seu impossibilis quoad existentiam absolutam, (qualem negatio pura potest habere iuxta dicta in Pharo Scient. disput. 9. quæst. 3.) aut quoad possibilitatem est intrinsecè connexa cum Deo.

Hæc propositio mihi est certissima; tamen necessario aduersetur eis Recentioribus, qui putant, negationem consistere in positio impedimento entis negati; quandoquidem omne huiusmodi impedimentum nequit non esse connexum intrinsecè cum Deo quoad existentiam absolutam iuxta proposit. 1. Cæterum, quàm falsa sit istorum Recentiorum doctrina, latè monstratum est in dictâ Pharo Scient. loco cit. Ex probationeque insuper huius propositionis patebit amplius.

Probatur autem primò. Quia ex hypothesi, quòd Deus deficeret, nulla pura negatio entis deficeret: quinimo tunc omnis existeret necessariò, & consequenter esset possibilis: quia in tali hypothesi omne ens per locum intrinsecum impossibile esset, & consequenter necessariò deficiens, seu non existens, ut est notissimum. Ergo nec quoad existentiam absolutam, nec quoad possibilitatem est vlla pura negatio entis intrinsecè connexa cum Deo.

112 Secundò. Quia si aliqua pura negatio entis intrinsecè esset cum Deo connexa, negatio Dei similiter esset connexa cum tali ente, propter vniuersam connexionem contradictoriorum demonstratam in Pharo Scient. disput. 14. quæst. 4. proposit. 7. Beneque subinde inferretur per locum intrinsecum ex negatione Dei existentia talis entis. Quòd est absurdum. Cum ex negatione Dei potius per locum intrinsecum inferatur negatio omnis entis.

113 Tertiò. Quia pura negatio, ut existat, nullâ indiget causâ sui; cum sit mera non existentia entis, nullaque causa sit requisita ad hoc, ut ens non existat, ut est notissimum. Igitur negatio, ut existat, non indiget Deo ut causâ requisita sui, quemadmodum indiget creaturâ. At alius titulus, cur eo indigeat, excogitabilis non est. Igitur nullatenus cum Deo est connexa quoad existentiam; atque adeò, nec quoad possibilitatem.

114 Quartò. Quia nulla pura negatio entis est connexa quoad existentiam absolutam cum aliquo ente distincto à Deo prout absolutè existente; siquidem omnis pura negatio absque omni ente distincto à Deo absolutè existente extitit ab æterno, prout fides docet. Igitur neque vlla pura negatio cum Deo prout existente connexa est. Quia nullus apparet titulus, cur negatio ab omni alio ente prout existente absoluta cum solo Deo prout existente connexa sit. Quòd si cum existentia Dei nulla negatio connexa est, nec cum ipsius quidditate connexa erit; quia esset contra suppositiorum connexionem, mediatè cum existentia, cum qua Dei quidditas connexa est.

Propositio 4.

114 Multæ sunt chymæ impossibiles ex suo conceptu obiectiuo cum Deo connexæ tam quoad existentiam, quam quoad quiditatem. Et multæ quæ quoad neutram sunt connexæ cum Deo. Nulla tamen est ita cum Deo quoad suam impossibilitatem connexa, ut casu, quod Deus deficeret redderetur possibilis.

Prima pars propositionis cernitur in ijs chymæ impossibilibus, quæ in suo conceptu obiectiuo in uolunt prædicatum creaturæ siue entis oriundi à Deo, qua ratione à Deo ipso oriundæ sunt creaturæ possibiles. A tali enim prædicato nequeunt chymæ illud habentes non esse cum Deo connexæ æquæ, ac ab eodem sunt connexæ creaturæ possibiles. Has autem esse ab illo cum Deo connexas quoad existentiam, & quo ad quiditatem proposit. 1. & 2. statutum est.

115 Secunda autem pars propositionis in illis cernitur, quæ in suo conceptu obiectiuo neque prædicatum prædicatum, neque aliud connectens ipsas cum Deo habent: quia ex conceptu suo aut sunt entia à se, aut ab alijs distinctis à Deo nullam similiter habentibus cum ipso Deo connexionem. Quod autem utriusque dicti generis sint multæ, ino infinitæ chymæ conceptibiles, atque adeo tales habentes conceptus obiectiuos, indubitabile sanè est.

116 Denique tertia pars propositionis inde constat: quia ex hypothesi, quod Deus deficeret, per locum intrinsecam sequitur, nihil fore possibile, atque adeo vel ea etiam omnia, quæ modò sunt possibilia, impossibilia fore. Ergo nulla chymæ potest modò ita à Deo quoad suam impossibilitatem pendere, ut casu, quod Deus deficeret, redderetur possibilis.

117 Unde inferes primò; quam impossibilitatem fortirentur ea, quæ modò sunt possibilia, & connexa cum Deo, ex hypothesi, quod Deus deficeret; eandem in eadem hypothesi fortitura fore supra impossibilitatem, quam modò habent, ea, quæ modò sunt impossibilia, & connexa cum Deo: tantum abest, ut possibilia redderentur: retinerent enim in dictâ hypothesi totam repugnantiam, quam modò habent, & in super illam, quæ ex hypothesi defectus Dei eis proueniret: quia retinerent essentiam, quam modò habent cum omnibus ipsi annexis contradictionibus, & simul cum nouâ contradictione illam non retinerent. Essentiæ quippe quorumuis conceptuum obiectiuorum ob necessitatem, quam habent, in nullâ hypothesi, quantumuis ipsis oppositâ, amitterentur simpliciter; sed licet, quantum est ex vi hypothe-

sis, amitterentur, ex vi tamen propriæ necessitatis simul retinerentur. Tantumdemque est de cæteris, quæ annectuntur essentijs cum metaphysicâ necessitate, de alijsque, quæ quoquo modo sunt metaphysicè necessaria. Ob id ex quavis hypothesi oppositâ metaphysicè cuius conceptui metaphysicè necessario implicatio contradictionis sequitur, chymæque sobinde aliqua resultat impossibilis.

119 Quod si impossibilitas impossibilium connexorum cum Deo retineretur in hypothesi, quod Deus deficeret, potiore utique iure retineretur impossibilitas impossibilium non connexorum, ut satis ex se est notum: cum hoc tamen discrimine, quod prima simul amitteretur ex vi talis hypothesi; secunda verò fecus.

120 Secundo inferes; quam malè Recentiores, cum quibus egimus supra q. 2. censeant, impossibilitatem necessariam eorum, quæ modò impossibilia sunt, realiter esse indistinctam ab entitate Dei; quasi à solâ necessitate Dei ab ipso Deo indistinctâ possint euadere necessaria, quæcumque necessaria sunt, etiam quoad quiditatem. Constat enim ex dictis, eandem impossibilitatem necessariam, quam modò habent impossibilia non connexa cum Deo, omnimodis permanfuram in hypothesi, quod Deus non esset. Impossibilitatem autem impossibilium connexorum cum Deo, & si ex vitalis hypothesi deficeret, permanfuram nihilominus simul ex vi essentiæ eorum unâ cum aliâ impossibilitate eis accrescente ex defectu Dei. Quæ omnia argumento sunt manifesto, hæc omnes impossibilitates impossibilium realiter esse distinctas ab entitate Dei: propriamque habere necessitatem quiditatinam diuersam à Dei necessitate. De quo plura sunt scripta in Pharo Scient. disp. 10. & 11. Quæ ad rem poterunt recognosci.

121 Et hæc quidem dicta sunt hæctenus in præfenti quæst. de connexionem, quam cætera cuncta habent, aut non habent cum Deo quoad suam existentiam, & quiditatem absolutam. Ex quibus facile erit unicuique, colligere, quæ illa habeant, aut non habeant quoad suam existentiam, & quiditatem conditionatam. In quo colligendo nobis modò non oportet morari.

122 Hic videbatur adijcienda pro complemento doctrinæ quæstio correlatiua tertiæ de oppositione, quam cum Deo habent, aut non habent cætera cuncta à Deo distincta. Verùm, quia omnis oppositio extremorum necessariò est mutua, ut demonstratum est in Pharo Scient. disp. 14. quæst. 4. proposit. 5. eo ipso, quod dictâ quæst. 3. determinatum est, quibusnam à se distinctis est Deus oppositus, & quibusnam non; consequenter manet determinatum, quænam distinctorum à Deo sint ipsi opposita, & quænam non. Cessatque proinde necessitas adijciendi dictam quæstionem.